

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 536/2022
18.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., које заступа пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Србија“ АД Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3557/21 од 09.12.2021. године, у седници одржаној 18.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија и делимично **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3557/21 од 09.12.2021. године у ставу првом изреке и потврђује пресуда Основног суда у Врању П1 470/20 од 08.06.2021. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиља за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.03.2017. до 09.01.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде, док у погледу трошкова поступка другостепена пресуда у ставу трећем и првостепена пресуда у ставу другом изреке остају неизмењене.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог да му тужиље накнаде трошкове поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 470/20 од 08.06.2021. године, ставом 1. изреке, обавезан је тужени да тужиљама исплати на име разлике мање исплаћене накнаде по основу трошкова превоза, за период од 01.03.2017. до 09.01.2018. године, износ од 1.377,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2017. године па до коначне исплате, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се обавезе тужени да тужиљама на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада који је остварио њихов правни претходник ВВ из ..., за период од 01.03.2017. до 09.01.2018. године, исплати појединачне месечне износе означене у изреци са законском затезном каматом почев од дана доспећа па до исплате. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиљама на име трошкова парничног поступка плати износ од 58.000,00 динара у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, а уколико тужени не измири своје обавезе у року, дужан је да на износ од 48.000,00 динара на име трошкова

заступања плати законску затезну камату од дана извршности пресуде, до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3557/21 од 09.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиљама на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада који је остварио њихов правни претходник ВВ из ..., за период од 01.03.2017. до 09.01.2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости до исплате, на начин како је наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) - у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилца ВВ био је у радном односу код туженог, према закљученом уговору о раду, на радном месту ... радник, како је уговорено уговором о раду од 25.11.2016. године и Анексом уговора о раду од 01.04.2017. године. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом Trace PZP Niš АД уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, који чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и ВВ, отказао уговор о раду 06.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду.

Trace PZP Vranje doo, чији је оснивач Trace PZP Niš AD је постао нови послодавац ВВ на основу уговора о раду од 07.01.2015. године. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва Trace PZP Vranje doo друштву стицаоцу Trace PZP Niš ad и промењено име у Trace Srbija ad Niš. Правном претходнику тужилца је обрачуната и исплаћена увећана зарада по основу минулог рада код послодавца Trace PZP Vranje doo и туженог.

Тужбом у овом поступку тужилце потражују неисплаћену накнаду по основу трошкова превоза и неисплаћено увећање зараде по основу минулог рада према обрачуну судског вештака економско-финансијске струке. Сматрају да имају право да им тужени исплати увећање зараде по основу минулог рада рачунајући и време које је

њихов правни претходник ВВ провео на раду код ранијег послодавца „PZP VRANJE“ д.о.о. Врање.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада није основан, налазећи да након продаје стечајног дужника као правног лица купац не одговара за обавезе ранијег стечајног дужника, нити се раније обавезе преносе на правно лице које је продато у стечају.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у ставу другом изреке и усвојио тужбени захтев на име увећане зараде по основу минулог рада, налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5) Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15), јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. ставом 1. тачком 4) Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање АД код кога је ВВ био запослен и туженог код кога је засновао радни однос, те из ових разлога правном претходнику тужиља припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом туженог указује да је закључак другостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Полазећи од изложеног, у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. става 1. тачке 4) Закона о раду, с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Тужени стога свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Због наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиље у овој парници нису успеле у делу свог захтева који се односи на увећање зараде по основу минулог рада и због тог дела нису настали посебни трошкови, а успеле су у делу којим су тражиле да се тужени обавезе да им исплати

накнаду трошкова превоза. Применом одредаба члана 153. став 3, чл. 154. и 163. и члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио да тужени накнади све трошкове које су тужиље имале у току поступка, па је зато одржао на снази побијану другостепену пресуду у делу који се односи на трошкове поступка и првостепену пресуду у ставу трећем изреке, а одбио захтев тужиља за накнаду трошкова поступка.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић